

Не се минало много, ето насрѣща му иде рунтавата мецана. Тя му пѣтъ не дава и му дума: „Стой, не мърдай, грозотийо, че ще станешъ на прахъ подъ лапитѣ ми!

— Не ме убивай, кумице, че и азъ като тебе на свобода излѣзохъ, ала и тукъ я не намѣрихъ.

— Не може, ще те изямъ, отговорила мечката.

— Моля ти се, не дѣй, пѣсничка ще ти попѣя, казало курабенцето и запѣло:

„Отъ ракла съмъ смитано,
Отъ нощови стѣргано,
Съ медецъ съмъ месено,
Съсъ масълце мазано,
На прозорче изтивахъ,
Отъ старци избѣгахъ,
Зая, вълча измамихъ,
Дойде редъ и тебе.“

Баба меца го съжалила и го пустнала на свобода. Търколило се курабенцето по-нататъкъ и паднало въ единъ долъ. Тамъ спяла кума лиса. Курабенцето я ударило по носа и тя скочила ядосана, па се приготвила да го изяде.

— Не ме закачай, пѣсничка ще ти попѣя, думало пакъ курабенцето и запѣло:

„Отъ ракла съмъ смитано,
Отъ нощови стѣргано,
Съ медецъ съмъ месено,
Съсъ масълце мазано,
На прозорче изтивахъ,
Отъ старци избѣгахъ,
Зая, вълча измамихъ,
Слѣдъ мецана, и тебе.“